

Emperyalist Asalaklık ve “Demokrasi”: Neden Pek Çok Liberal ve İlerici “Kendi” Emperyalistlerinin Utanmaz Destekçileri?

04.03.2022 • Bob Avakian'ın Yazıları, Ukrayna Savaşı Üzerine • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 2 Mart 2022 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: Imperialist Parasitism and “Democracy”: Why So Many Liberals and Progressives Are Shameless Supporters of “Their” Imperialism | revcom.us

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali bağlamında Amerikan liberallerinin ve ilericilerinin Rusya'nın saldırganlığını, açık ara diğer ülkelerdeki işgaller ve diğer şiddet içeren müdahale eylemlerinin rekorunu elinde tutan bu ülkenin emperyalist egemen sınıfının (“eski güzel ABD”) amaçları doğrultusunda, kendi konumları ve tutumlarıyla tamamen uyumlu bir şekilde akılsızca kınamaları durumu aslında pek de dikkate değer olmayan fakat tamamen ifşa edici ve tiksindirici bir gösteri oldu.

Rusya'nın bu emperyalist saldırganlığı elbette kınanmayı hak ediyor. Fakat özellikle de bu ülkede -ki bu tür saldırganlık eylemlerinde açık ara rekoru elinde tutmaktadır- yaşayan insanlar açısından “bizim” emperyalistlerimizin tutumlarını tekrarlamamak ve amaçlarına hizmet etmemek, bunun yerine Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline karşı muhalefeti, “barışı” veya “ulusların kendi kaderini tayin hakkını” teşvik etmenin bir yolu olarak değil de rakip Rus emperyalistlerine karşı ABD emperyalist çıkarlarını ilerletme aracı olarak kullanan bu (ABD) emperyalistlerin amaç ve eylemlerine karşı muhalefetimizi açıkça ortaya koymak, temel bir ilke meselesidir ve derin bir önemi vardır. Dolayısıyla, bu çok önemli ilkeye uygun olarak Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline, özellikle de bu emperyalist ülkedeki insanlar tarafından yapılacak herhangi bir muhalefete, ABD'nin sürekli olarak sürdürdüğü savaflara ve diğer ülkelere şiddetle müdahale ettiği diğer biçimler de dahil dünyadaki rolüne karşı açık ve kesin bir tavır eşlik etmelidir.

Daha önceki bir yazımda belirttiğim gibi, ABD emperyalizmine paralel bir duruş, genellikle bu ülkenin işgalleri ve benzeri eylemlerinin farklı olduğu iddiasıyla rasyonelleştirilir; çünkü “bizim” bir “demokrasi” olduğumuz ve Rusya’nın (ya da Çin’in) yöneticileri ise anti-demokratik “otoriterler” olarak kabul edilir. (1) Türkiye gibi (NATO üyesidir) ABD’nin birkaç “müttefikinden” fazlasının kesinlikle “anti-demokratik” oldukları gerçeğini bir kenara koyalım. Ve bir de, yöneticileri karanlık çağlardaki şekliyle kadınları bastıran, özellikle göçmen işçilerin vahşice sömürülmesini ve genel olarak vahşi baskıyı uygulayan Suudi Arabistan var, ki ABD tarafından arka çıkılması, sağlanan destek ve silahlarla Rusya’nın Ukrayna’ya çektiirdiğinden çok daha feci şekilde Yemen’deki katliam ve acılardan sorumludurlar.

ABD’nin bu “müttefiklerinin”, ABD imparatorluğunun sürdürülmesi ve ABD’deki “istikrar” ile ilgili rolü, liberallerimizin ve ilericilerimizin görmezden geldiği (veya aslında cahil oldukları) bir başka durumdur.

Emperyalizm ve Onun Ekonomik Olduğu Kadar Siyasi “Ganimetleri”

Yaklaşık kırk yıl önce, *Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?* çalışmamda şunları anlattım:

“Emperyalist ülkelerdeki demokrasi platformu (olduğu gibi), ezilen ülkelerdeki faşist teröre dayanır: ABD’de burjuva demokrasisinin gerçek garantörleri anayasa alimleri ve Yüksek Mahkeme yargıçları değildir; ABD ve emperyalist ortaklarının askeri gücü tarafından desteklenen Brezilyalı işkenceciler, Güney Afrikalı polisler ve İsraili pilotlardır; demokratik geleneğin gerçek savunucuları Batı başkentlerinin salonlarındaki portreler değil; Marcos, Mobutu ve Türkiye’den Tayvan’a, Güney Kore’den Güney Amerika’ya kadar hepsi iktidara getirilmiş ve iktidarda tutulmuş onlarca generaldir.” (2)

Bugün dünya çapında ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmede ve bu ülkede burjuva demokrasisinin sürdürülmesini mümkün kılmada (aslında miadı dolduğu halde) çok önemli bir rol oynayan -40 yıl öncekiyle benzer ve bazıları farklıdır- diğer ülkelerdeki çeşitli toplu katliamcılarının rolü vardır; bu ülkedeki “demokrasi platformunun” Üçüncü Dünya’nın ezilen uluslarındaki (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya) acımasız sömürüyle birlikte faşist

teröre dayandığı temel gerçekliği devam etmektedir.

Bir dizi çalışmamda ve revcom.us web sitesindeki diğer materyallerde -buna Raymond Lotta'nın önemli makaleleri de dahildir- "emperyalist asalaklığın" ekonomik "ganimetleri" incelenmektedir: Dünya genelinde ve özellikle Üçüncü Dünya'da 150 milyondan fazla çocuk da dahil olmak üzere milyarlarca insanın yağmacı süper sömürsü, her ne kadar bu "ganimetler" son derece eşitsiz bir şekilde paylaşılsa bile bu ülkedeki insanlar için belirli bir "yaşam standardı" ve tüketim sürecini mümkün kılmaktadır.

Ayrıca doğru olan şey -ve bundan bahsetmek önemlidir- bunun siyasi boyutudur: Bu emperyalist yağmanın, en azından emperyalist "ana ülkede" "normal zamanlarda" (bunun en önemli örneği ABD ile) belirli bir istikrar için maddi temel sağlama şeklidir. Bu göreceli istikrar, yönetici sınıfın belirli bir miktarda muhalefete ve siyasi protestoya izin vermesini mümkün kılar. Bu durum, egemen sınıfın temel çıkarlarına hizmet eden ve bunları uygulayan "yasa ve düzenin" sınırları içinde kaldığı veya en azından önemli ölçüde bu yasa ve düzeni tehdit etmediği müddetçe geçerlidir.

Aynı zamanda, "yasa ve düzeni" sorgulayan ve/veya bu sistemin emperyalist çıkarlarına bağlılığa meydan okuyan kitlesel ayaklanmalarda keskin bir şekilde gösterildiği gibi -örneğin 2020'de polis terörüne karşı kitlesel ayaklanmalar, 1960'lardaki şehir isyanları ve Vietnam savaşına karşı kitlesel muhalefet gibi- bu ülkenin yöneticileri bu tür muhalefete karşı sık sık şiddetli bir baskı ve öldürücü bir intikamla karşılık vereceklerdir. Örneğin Biden'ın memleketi olan Delaware'deki Wilmington şehri, 1960'larda Siyahilerin bastırılmasına karşı ayaklanmalar sırasında aylarca sıkıyönetim altına alınmıştır. Ayrıca Kara Panter Partisi'nin bir dizi üyesi, en belirgin olarak da Fred Hampton polis tarafından katledilmiş ve o dönemde kentsel ayaklanmalara katılan birçok Siyahi, Vietnam savaşına karşı militan kitle direnişi ve orta sınıflardan gençler ve öğrenciler arasındaki isyanlar bazı durumlarda polis ve Ulusal Muhafız birliklerinin şiddetli ve zaman zaman ölümcül tepkisine maruz kalmıştır.

Bu göreceli istikrarı sağlayan "yasa ve düzenin", Siyahilerin ve Latinoların polis tarafından düzenli olarak katledilmesini içerdiği asla unutulmamalı veya gözden kaçırılmamalıdır. 1960'tan bu yana polis tarafından öldürülen Siyahilerin sayısı, 1960'lardan önce Jim Crow ayrımcılığı ve Ku

Klux Klan terörü döneminde linç edilen binlerce Siyahiden daha fazladır. Ayrıca, ABD'nin dünyadaki herhangi bir ülkeye nazaran en yüksek sayıda toplu hapis oranına sahip ülke olduğu ve özellikle Siyahilerin ve Latino halkların bu toplu hapsedilmeye maruz kaldığı göz ardı edilmemelidir.

Yine de temelde emperyalist asalaklık nedeniyle, ABD'nin 2. Dünya Savaşı sonrasında en güçlü ve müreffeh emperyalist ülke olarak ortaya çıkmasından bu yana arada geçen dönemin büyük bölümünde, bu ülkede görece bir istikrar olmuştur. Bu durum, en azından bu muhalefet ve protestoların esasen emperyalist düzenin “kurallarına uyduğu” ölçüde muhalefet ve protestoya belirli bir düzeyde hoşgörü gösterilmesine izin vermiştir.

Aynı zamanda, “bu resmin diğer tarafını” bir kez daha çarpıcı olarak göstermek açısından - ABD'deki bu görece istikrarın altında yatan gerçekliğin gerçekten korkunç bir ifadesidir- daha önce de belirttiğim gibi, 2. Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana 75 yıldan biraz daha uzun bir süre içinde dünyaya kapitalizm-emperyalizm sisteminin hakim olması nedeniyle, Üçüncü Dünya'da en az 350 milyon çocuk açlık ve önlenebilir hastalıklar nedeniyle gereksiz yere yaşamını yitirmiştir; ki bu sayı ülkenin tüm nüfusundan çok daha fazladır! (3)

Bu durum, çok yoğun bir şekilde bu emperyalist ülkede görece istikrarın mümkün olduğu **asalak temeli** ifade eder. Diğer şeylerin yanı sıra, bu temel yönetici sınıfın bir kesiminden diğerine “gücün barışçıl bir şekilde aktarılmasını” kolaylaştırmıştır. Egemen sınıfların Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen bir kesimi, “artık bu ülkedeki ‘demokratik’ kapitalist yönetimin ‘birleştirici normlarına inanmamaktadır veya bunlara bağlı hissetmemektedir.” Cumhuriyetçi Parti hakkında bu noktanın vurgulandığı son büyük çalışmada (**“Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey”**) bu “birleştirici normların” neden artık geçmişte olduğu gibi geçerli olmadığını ve bu durumun ancak şu ya da bu türden radikal yollarla nasıl çözülebileceğini analiz ettim. Yani “ya radikal biçimde gerici olarak, canice baskıcı ve yıkıcı araçlar yoluyla ya da kökten özgürleştirici devrimci araçlar yoluyla.” (4)

Ancak burada konuşulması önemli olan şey, büyük çalkantılar zamanlarında kesintiye uğramış olsa bile bunun nasıl olduğudur. Ve bu durum şimdilerde büyük bir şekilde parçalansa da 2. Dünya Savaşı sonrası dönemde emperyalist asalaklığa dayanan bu görece istikrar, yanılsamaları

besledi ve bunları teşvik etti. Özellikle de nüfusun daha varlıklı olan ve çoğu zaman umutsuz durumdaki liberal ve ilerici kesimleri arasında bu ülkenin aslında baskı ve zulüm temelinde yönetilmediği şeklindeki yanılsamaları besledi.

Emperyalist Asalaklık ve Orta Sınıflar (Farklı Kesimleri) Üzerindeki Etkileri

Atılımlar [Breakthroughs] içinde, Karl Marx'ın *Louis Bonaparte'ın On Sekiz Brumaire*'indeki önemli içgörülerıyla ilgili aşağıdaki gözlemleri aktarmıştım:

“Gerçekten de tüm dükkancılar veya hevesli dükkancıların şampiyonlarıdır. Eğitimlerine ve bireysel konumlarına göre dünyadan cennet kadar uzakta bulunabilirler. Onları [demokratik aydınları] küçük burjuvazinin temsilcisi yapan şey, ikincilerin [dükkancıların] yaşamlarında bir türlü ötesine geçemedikleri, bu nedenle teorik açıdan sürüklenmek durumunda kaldıkları, kendi maddi çıkarlarına ve toplumsal konumlarına yönelik benzer problemler ve benzer çözümlerle pratikte sürüklenmek durumunda kaldıkları şeydir, ki demokratik aydınlar zihinlerinde işte bu sınırlarının ötesine geçememektedirler.” (5)

Küçük burjuva demokratik entelektüeller (toplumsal konumları ve yaşam tarzları şu ya da bu türden fikirler alanında çalışmaya dayanan kapitalist toplumdaki insanlar) esas olarak burjuva siyasi yelpazenin (“liberal” “sol” tarafına veya “ilerici” konuma yönelirler), “dükkan sahibi” tabakanın çoğu (veya daha geniş bir ifadeyle, küçük ölçekli üretim veya dağıtım araçlarının sahipleri) çoğu zaman sağa hatta bu yelpazenin aşırı sağına meylederler (Her ne kadar en azından bazı küçük ölçekli girişimcilerin yanı sıra “esnek ekonomideki” pek çok kişi bunun bir istisnası gibi görünse de durum böyledir). Ancak hem dükkan sahipleri (genel olarak anlaşılır) hem de demokratik aydınlar için doğru olan şey, onların kendiliğinden, kapitalist meta ilişkilerinin ve buna karşılık gelen burjuva hakkı kavramlarının daraltıcı sınırları içinde hapsolmuş olmalarıdır.

Raymond Lotta'nın önemli bir makalesinde bu konuya daha fazla ışık tutulmaktadır:

ABD orta sınıflarının spesifik bir tarihsel biçimi daralmıştır. Bu orta sınıf, 1954-1975 arasındaki dönemde büyüyüp ekonomik olarak uygun şartlarda gelişti. Bu orta sınıf, büyük çaplı

endüstrilerde iyi ödemeli ve sendikalaşmış işçilerin, zanaatkarların, küçük işletme sahiplerinin, düşük seviye yöneticilerin, öğretmenler gibi kamu sektöründe maaşlı işçilerin ve üniversite ya da diğer ileri seviye diplomalar gerektirmeyen mesleklerde çalışanların temelini oluşturduğu ve bunları kapsayan bir orta sınıf idi.

Bu orta sınıf, maddi güvenlik ve bir ailenin ev sahibi olma ve “biraz servet biriktirme” yeteneğinin oluşturduğu ideolojik temelde ve kendisi ve çocukları için yukarıya doğru sosyal hareketlilik (daha çok kazanma şansı) sözleri üzerinde yükselen “Amerikan rüyası” için toplumsal bir dayanaktı. Bu orta sınıf durumunun kötüleşmesine şahit oldu. Birleştirici Amerikan rüyası efsanesinin zayıflayan kontrolünün çelişkili etkileri bulunmaktadır. Geleneksel beklentiler patlama noktasına ulaştı. Bu aynı zamanda Trump faşizminin beslendiği temelin bir parçasıdır.

Aynı zamanda, bu yönde işlemekte olan ekonomik güçler, ABD orta sınıfının üst katmanlarının büyümesine destek oluyordu. Somut bir şekilde anlatmak gerekirse, emperyalist küreselleşme, teknolojik dönüşüm ve yükselen finansallaşma ve bununla birlikte son yıllarda IBM ve Dell gibi pek çok ABD şirketinin üretimden hizmet sektörüne evrimi yüksek gelirli “yurtiçi tedarik zinciri” hizmet sektörü mesleklerinin gelişimini kamçıladi. İşletme müdürleri, bilgisayar programcıları vb. gibi meslekler... (6)

“Geleneksel orta sınıf”, geniş anlamıyla Marx’ın “dükkan sahipleri” metaforuyla ifade ettiği şeyi temsil eder. Bunlar, daha önce de belirttiğim gibi, burjuva siyasi yelpazenin sağına, hatta aşırı sağına eğilimlidir (Ancak pek çok öğretmen ve diğer bazı kesimler arasında bunun bir istisnası vardır). “ABD orta sınıfının üst ucunda” olanlar -veya daha spesifik olarak “bilgi temelli mesleklerde” çalışanlar- genellikle bu ülkedeki orta sınıf liberalleri ve ilericileri büyük ölçüde oluşturan burjuva siyasi yelpazenin “soluna” eğilimlidir.

Ancak dikkate değer olan şey, bunun tam da burjuva siyasi yelpazenin “solu” olmasıdır. Yani, kapitalist-emperyalist sistem tarafından tanımlanan ve sınırlandırılan siyasetin “soludur” bu. Liberallerin ve ilericilerin kendiliğinden eğilimli olduğu bir durumdur. Bu yine, nihayetinde bu ülkenin kapitalist-emperyalist sisteminin asalaklığına ve dünyadaki konumuna dayanan ve onu arkasına alan bir siyasettir. Bu ülkedeki bu kadar çok liberal ve ilericinin neden “kendi” emperyalizminin utanmaz destekçileri olduğunu, ABD emperyalistlerinin başka herhangi bir

ülkenin çok ötesinde bir ölçekte gerçekleştirdikleri emperyalist saldırganlıkların temsilcileri ve sözcüleri olmalarını -ve özellikle de şimdilerde neden bu kadar çok kişinin ABD emperyalist egemen sınıfının, Rus emperyalizminin Ukrayna'yı işgalindeki eylemlerini haklı bir şekilde kınama konusundaki son derece ikiyüzlü duruşuyla aynı çizgide buluşmalarını açıklamada- bu temel belirleyici önemdedir.

Bu liberalleri ve ilerici, ya da en azından bunların önemli bir kısmını “kendi emperyalizmlerini” desteklemekteki aşâğılık duruşlarından kurtarmak, onları bu emperyalizmin gerçekte dünyada neyi temsil ettiğı ve neyi yansıttığı gerçeğıyle yüzleşmeye zorlamak için şiddetli ve amansız bir ideolojik mücadele gerektirecektir. Ve bundan daha fazlası, bu sistemi devirmekten ve onun yerine kökten farklı, özgürleştirici bir sistemle değıştirmekten daha azını hedeflemeyen, esas olarak bu asalak sistemin “talihinde” çok daha az çıkarı olan, bu kapitalist-emperyalist sistem altındaki acımasız baskı koşulları altında yaşayan, dünya çapındaki yağmalardan elde edilen “ganimetlere” nazaran mevcut durumları çok daha ağır basan halk kitleleri arasında temellenecek devrimci bir hareketi -güçlü bir devrimci hareketi- öne çıkarmayı gerektirecektir.

Bütün bunlarla birlikte, bu ülkedeki ve bir bütün olarak dünyadaki durumun zaten çok yoğun ve sürekli olarak yoğunlaştığını kabul etmek ve buna göre hareket etmek çok önemlidir. Gerçekten de felaket bir şey ihtimali kendini gösteriyor, fakat aynı zamanda gerçekten özgürleştirici bir şey de var: Tam da bu ülkede, güçlü kapitalist-emperyalist baskıcıların halk kitleleri üzerindeki hakimiyetini kırarak, bu sistemin ölümcül pençesini bu ülkenin sınırlarının çok ötesinde zayıflatacak, bugün halen kapitalizm-emperyalizmin egemen olduğu bir dünyaya devrimci bir ilham verecek ve bunun içerdığı tüm dehşetler karşısında pozitif şok dalgaları gönderecek gerçek bir devrim!

Referanslar:

1)Utanmaz Amerikan Şovenizmi: ABD Emperyalizmini “Otoriteryanizm Karşıtlığı” Maskesiyle Desteklemek | Yeni Komünizm # (localhost/yenikomunizm/)

2)Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, El Yayınları.

3)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey’de Bahsedilen Aciliyet Işığında: Yenilenmiş Bir Mücadele | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

4)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

5)Breakthroughs [Atılımlar]: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

6)1970’lerden Bugüne ABD’de Asalaklık ve Sınıfsal-Toplumsal Yeniden Düzenleme | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)